

¿Qui regarà les plantes?

Dij, 1/08/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Fa uns mesos, visitant una part de la família, ens van donar un esqueix d'una planta que ens agradava molt. Quan vam arribar a casa el vam posar en un test amb terra i l'hem estat cuidant cada dia durant tot aquest temps. Tenint en compte la meua poca habilitat en la cura de les plantes, em sembla un miracle que hagi aconseguit fer arrels i que hagi crescut com ha crescut. El problema és que per vacances, marxarem fora de casa uns dies, així que... ¿qui regarà la planta quan no hi siguem?

Estic segura que Jesucrist en algun moment es va fer una pregunta similar. M'explicaré, no vull dir que estigués preocupat per una planteta en un test dins del seu pis a Barcelona durant l'època de vacances; em refereixo a la preocupació per aquelles petites llavors que va anar sembrant. Com ja hem vist en una [entrada anterior](#), l'únic sacrament que va instituir ell directament és el de l'Eucaristia, així doncs, ¿d'on ha sortit tota la resta? ¿Qui es va encarregar d'entomar allò que ell havia deixat i de convertir-ho en la Tradició que tenim?

Segur que hi va intervenir molta gent, però en aquest cas volem centrar-nos en els Pares de l'Església. Però, ¿qui eren? Per començar a aprofundir-hi us deixem una petita introducció escrita per Joan Torra, patròleg i membre del Centre de Pastoral Litúrgica. (*Maria Guarch*)

Pares de l'Església

Des de la nostra perspectiva actual és normal que ens mirem aquells autors cristians que ens han precedit. Quan ho fem ens adonem que, des de la vida cristiana d'avui, en som fills. És cert. Ells són els que van haver de fer les primeres reflexions cristianes, les primeres catequesis, les primeres homilies, els primers treballs d'estudi de l'Escriptura, les primeres celebracions cristianes dels sacraments, les primeres exposicions teològiques per a un món que era diferent

del de Jesús, per tant, la primera reflexió filosòfica, amb el llenguatge i la cultura del seu món, la primera reflexió sobre quin paper havien de tenir en la vida del món, etc.

No ens cal pas inventar-ho tot de cap i de nou a cada generació. Allò que ells van fer per a fer arribar el missatge essencial de Jesucrist en el seu moment, acaba essent el model del que ens correspon fer a cada moment de la història. I ells normalment no ho van pas fer fent una reflexió acadèmica, sinó que ho van fer des de la vida pràctica de l'Església, és a dir, des d'aquella activitat que avui anomenem pastoral. Tota la seva reflexió derivava de la mateixa vida de l'Església. Partia de la praxi, de la necessitat de reflexionar sobre allò que estaven ensenyant, celebrant, vivint amb les seves comunitats. Ells normalment van ser pastors en l'Església.

Per tot això, sobretot a aquells primers, els anomenem Pares. Però no només perquè van ser els primers en ordre cronològic. Anomenem Pares a aquells que realment van haver de crear teologia, és a dir, van haver d'engendrar-la. No podien pas recórrer a cercar què és el que havien dit abans d'ells. Només podien anar als textos que havien deixat escrits durant l'època apostòlica. Però fins i tot en això van ser ells, els Pares, els qui van haver de decidir quins textos transmetien en realitat el missatge de Jesús i quins no i, per tant, quins podien formar part de l'Escriptura amb un Testament que anomenarien com a Nou, i quins no. Ja es veu que en tot això hi va haver una gran labor de discerniment i d'acció de l'Esperit Sant en ells, és clar!

Amb el pas del temps arribarà un moment en què els autors cristians ja tindran prou quantitat d'història i, per tant, de reflexió teològica al darrere, que ja començaran a fer recurs a allò que els anteriors havien dit i a citar-ho com a autoritat. *Grosso modo*, quan passa això es deixa de ser «pare» per passar a la categoria de «fill». Els Pares són els veritablement creadors, de cap i de nou. Després d'ells caldrà continuar creant teologia i pensament a cada moment, però es tindrà ja un gran bagatge que vindrà inicialment de la seva reflexió.

Joan Torra